

พิมพ์ต้นฉบับทางเทคโนโลยีวิทยานิพนธ์ภายในกรอบสี่เหลี่ยมนี้เพียงแผ่นเดียว

บรรณเจดพร รัตนพันธุ์ : การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ ระดับประถมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับ (THE DEVELOPMENT OF A MODEL FOR ENHANCING LEARNING OUTCOMES OF ELEMENTARY SCHOOL UNDERACHIEVERS THROUGH CROSS-AGE TUTORING TECHNIQUE) อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร.จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช, อ. ที่ปรึกษาร่วม : รศ. ดร.ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์, ...329.... หน้า.

ISBN 974-637-338-2

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ ระดับประถมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับ และศึกษาผลการทดลองใช้รูปแบบ ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ ความสามารถของตนเอง ฐานะทางสังคมมิติ และพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในการพัฒนารูปแบบนั้น พัฒนาจกรอบแนวคิด และ ทฤษฎีที่เกี่ยวกับนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ พัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กวัย 6-12 ปี แนวคิดการจัดการเรียน ไขผลกรรม การเรียนรู้ ด้วยการสังเกต การรับรู้ความสามารถของตนเอง แนวคิดเรื่องความจำระยะยาว และเทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับ

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ ระดับประถมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับมี วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง ฐานะทางสังคมมิติ และ พฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ ระดับประถมศึกษาและ มีโครงสร้าง 5 ส่วน คือ (1) ป็จจยนำเข้า ได้แก่ นักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ (2) กระบวนการของรูปแบบ ได้แก่ การกำหนดให้นักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ รับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนเสริม ดำเนินการสอนเสริมให้แก่นักเรียนระดับชั้นต่ำกว่า ที่มีผลการเรียนในระดับร้อยละ 30-39 โดยมีกิจกรรมหลัก 3 ชิ้น คือ กิจกรรมการเตรียม กิจกรรมการสอนเสริม และกิจกรรมการประเมินผล (3) ผลผลิตของรูปแบบ ได้แก่ นักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง ฐานะทางสังคมมิติ และพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้น (4) กลไกควบคุมของรูปแบบ ได้แก่ การกำหนดคุณสมบัติของนักเรียนในรูปแบบ การดำเนินงานของครูผู้ใช้รูปแบบ และ การสนับสนุนจากผู้เกี่ยวข้องในการใช้รูปแบบ (5) ข้อมูลป้อนกลับของรูปแบบ ได้แก่ ผลของการใช้รูปแบบในด้าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ ความสามารถของตนเอง ฐานะทางสังคมมิติ และพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์

2. การทดลองใช้รูปแบบ ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนเสนาณิมกร กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน โดยกำหนดให้นักเรียนด้อยสัมฤทธิ์กลุ่มทดลอง รับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนเสริม วิชาภาษาไทย โดยเน้นทักษะความเข้าใจในการอ่าน ให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ในระดับร้อยละ 30-39 จำนวน 36 คน ได้ผลการทดลอง ซึ่งทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 4 ด้าน คือ (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ย จากผลการสอบหลังการทดลอง ของกลุ่มทั้งสอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าจำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่พื้นภาวะด้อยสัมฤทธิ์มีมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ (2) การรับรู้ความสามารถของตนเอง นักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบการรับรู้ความสามารถของตนเอง สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ (3) ฐานะทางสังคมมิติ จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีคะแนนจากแบบวัดฐานะทางสังคมมิติ สูงขึ้นจากก่อนการทดลอง มีมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง ของกลุ่มทั้งสอง (4) พฤติกรรม ตั้งใจเรียน นักเรียนกลุ่มทดลอง ทุกคน มีร้อยละของเวลาที่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

ภาควิชา คณะกรรมการบริหารหลักสูตรคุษภูมิบัณฑิต.....
สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน.....
ปีการศึกษา .....2540.....

ลายมือชื่อนิสิต .....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา .....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม .....